

ת ה ו מ ה מ ש ל ש

אחר שנתחורו לך קמעה-קמעה ורטיו של אותו מעשה מחריד, אחר שנתגלו לך אפלו וממדיו וקמו חשופים כמו בלעד, שוית כנגדו את הודעת הממשלה, ההודעה על "נפגעים", ההודעה העמומה-החורורית, ולא ידעת אם אמנם אליו היא מתכונת... פי תהום בין העבדות המבציתות ובין ההד.

אחר שנתחורו לך פרטיו של אותו מעשה מחריד, פרטיו שאין היד מורמת לספרם בכתב לא רק מטעמי צנזורה מצוה. ידעת: אין לכתב על כל נושא אחר. לא מאמר ולא ספור ושיר. פי מסובבת העברית לדיג על נבלה שנעשתה בישראל. כך אפי הלשון הזאת. כזה טיבה. אומרים: "יהיה משפט - וסוף פסוק. הדין ידון ואת גורו יפסק" אומרים: "בניח זאת לתהליך המשפטי. האם אין די בכך?" לא. אין זה כל וכל. הדין הוא אלהי-בית. משפל ראשון. לא יתכן פי לא יעיר הפשע את החק. אך גם לפני בית-דין וגם אחרי בית-דין עוד חסרה הפרשה עקר גדול.

לא תתכן חברת אנוש, אשר מקרה כזה שנתחולל לתועבה לא יעורר בה את החלחה והחמה. חמת צבור עם ועמם האנושי והפרטי של אנשים ושל נשים. שכן בלעדי זאת אין המשפט פי אם תגובה מיכנית, טכנית, רובוטית! תגובה המתחוללת בשממה ובריקות ולא בקרב עם צלול הקרה ונכון חושים.

ידענו גם הגד לנו: מטה המשטרה חרד לשמע פעולת של פקודיו (אף פי חובה לומר: עושי הפשע לא היו כפופים למרותו-וטמכותו באותו ליל עצר יהודי...) ידענו גם הגד לנו פי המטכ"ל ועזע, ולא אחד בממשלה תפס ראשו בשתי כפות ידיו... אך מאתנו מהמון בית ישראל, גוזלים את זכות היסוד של הידיעה ושל הדין

שכן מיום המעשה ועד עתה נתון אותו הפרק לטפול של לחש סוד שאינו סוד פי כבר יצא הוא לשוטט בארצות חוק, שכן מאז ועד עתה אופף את זו הפרשה אפול, אפול לא-אנושי ולא-צודק ולא-נחוץ, וזמרים וזמרות שרים את שיר-משמר-הגבול וקול דמי נקיים חוסר אפיק בו וערוץ.

וכך במקום הקו העז והברור אשר יפריד בין הצבור ובין פושעית בין מלאכת המשמר וההכרחית ובין הופכי צלמה לצלם חרדות, נפרשת סכנה של השתיקה על כל וכל יחדו והועדה אשר הוקמה לחקר היא הסודית, החשאית והאלמה שבועדות.

וכך נהיים כלנו, בלי-משים ועל כרחנו, מאיש הרחוב ועד ראשי מטות ועד שרים בממשלה כשתפים לאחריות-שמירת-סודו של מעשה דמים בל ישמע קולו, וכך יוצא פי עם המתעתד להיות אור לגויים אינו מראה סמן של התרגשות קלה על ועוה שנעשתה בידי שוטרים שומרי-גבולו. ענין לבית-הדין הוא ותו לא.

לא תתכן חברת אנוש, לא יתכן צבור ברה-הקרה שלא יהם לעת מקרה כזה ולא ישאל (בלי הצטרפות למטיפי מוסר) כיצד קרה מה שקרה ואיך יכול היה לקרות מה שקרה ואיך ומה חייב הוא לעשות כדי שלא תקרה כזאת מחר.

לא תתכן חברת אנוש אשר מקרה כזה לא יחרידנה כסיוט, ולא ירעיד בה, לפחות במעט, כסאות של מפקחים ומפקדים גם ישירים וגם לא-ישירים, ולא ירעיש בה משגים שנשתרשו ולא יזעיק מורי פקוד והדרכה ולא יעיר בה את חשבון-הנפש והאחריות וזאת מחוץ לענש שיוזל על ראש עושי התועבה האסורים.

לכן לא זו בלבד שאין לשמר את הדברים בסוד, לא זו בלבד שאין לנעל דלתי משפט על זה הפשע ולדון בו במלחש ובמכסה, כי הדיון צריך לחרג ממסגרתו, כי יש לדון על כל באור מלא, מני גורמי עראי ועד גורמי יסוד כי רק בדרך זו יגד ויקבע פי אין לעם הזה יד באשם הזה.

אמנם - על סף המלחמה היה המעשה. על סף מסה גדולה וסער רב אך אם יש טעם לחשבון של "נסבות"... כקטגור נושאת קולה על עברות! על סף זירת קרבות היה המעשה. אכן, אבל בקצה זירת הקרב, בפאתי דרום של הזירה הזאת קמים צוקיו של הר עשרת הדברות.